

Kedves Gyerekek!

Elérkeztünk a Jób könyvének 38. fejezetéhez, ahol maga Isten szólítja meg őt. Előző alkalommal Elihuról volt szó, aki Isten hatalmára a teremtett világ csodáin keresztül próbálta felhívni Jób figyelmét. Miután befejezte mondanivalóját, akkor szólal meg az Úr a viharban.

„Ki akarja elhomályosítani örök rendemet tudatlan szavakkal? Övezd hát föl derekadat férfiasan! Én kérdezek, te meg oktass engem! Hol voltál, amikor a földnek alapot vettem? Mondd el, ha tudsz valami okosat! Tudod ki szabta meg annak méreteit, vagy ki feszítette ki fölötte a mérőzsinórt?...” Aztán rengeteg kérdéssel halmozza el Jób, amihez most kevés az idő, hogy mind végig vegyük, ezért most csak egy néhányat olvasok majd fel. **„Ki zárta el ajtókkal a tengert, amikor buzogva előtört a föld gyomrából, amikor felhőbe öltöztettem és sűrű homállal takartam be, amikor határt szabtam neki, zárat és ajtókat raktam rá, és azt mondtam: Eddig jöhetsz, tovább nem, itt majd megtörnek büszke hullámaid!”** Itt Isten a tenger fölötti hatalmáról beszél Jóbna. A tengerek, óceánok hullámai félelmetes erővel rendelkeznek. Óriási hajókat képesek ide-oda dobálni, épületeket romba dönteni. Valószínűleg hallottatok már cunamiról is, ami szökőárat jelent. Ilyenkor szinte mindent visz az árvíz. Ezek ellen minden emberi próbálkozás csődöt mond. Isten ilyenkor megalázza a felfuvalkodott embert, aki azt hiszi, hogy a természet erőit is irányíthatja. Nemrégiben Dubajban, a híres gazdag nagyvárosban volt óriási esőzés, ami elmosta a drága luxusautókat, repülőteret árasztott el. Hiába a pénz, az óriási víz ellen semmit sem tudtak tenni. A Teremtő néha figyelmezteti, megállásra készíti az embert. Ilyenkor hiába kiáltanak bálványukhoz-jelen esetben a Pénz a nagy bálvány- semmit nem ér. Tehát úgy gondolom, azért tesz ilyeneket néha Isten, hogy megmutassa hatalmát. Jób is mintha elfelejtette volna kivel áll szemben. Ezért emlékezteti Isten ilyen szavakkal: **„Van-e olyan karod, mint az Istennek? Tudsz-e olyan hangon mennydörögni, mint ő? Ékesítsd föl magad fenséggel és méltósággal, öltözz ékességbe és pompába! Önts ki dühös haragodat, láss meg minden gőgöst, és alázd meg!”** Valóban Jób és egyetlen ember sem olyan mindenható, hogy megtehetne bármit. Isten „karja” olyan erős, hogy nincs hozzá fogható. Neki nincs lehetetlen. A leghatalmasabb, legerősebb emberek az Ő jelenlétében porba hullanak, bármikor megalázza őket. Ezt láthatjuk a történelem során is, hány világbirodalom vezére semmisült már meg. A híres-neves erős embereknek is csak az emléke marad. Fű az ember, ráfuvall az Úr szele és elszárad. Isten egy szavával, fuvallatával, mégcsak nem is erős kinyújtott karral földre kényszeríti ellenségeit. Mi Isten előtt csak befoghatjuk a szánkat és elnémulhatunk, mint Jób mondta: **„Bizony, könnyelmű voltam! Mit felelhetnék neked? Kezemet a számra teszem. Egyszer beszéltem, de ezután nem szólok, vagy ha kétszer is, többé nem teszem.”** Jób ezt azután mondta, hogy az Úr a teremtett állatvilág csodáira is felhívta figyelmét, és kérdésekkel árasztotta el. Részletekben menően szemléltette pl. a víziló és a krokodil, csodálatos felépítését, hogy milyenek is teremtette őket. Ezt létrehozni egyedül Isten volt képes. A természetfilmek láttán én is sokszor elcsodálkozom az Ő csodálatos bölcsességén, hatalmán. Bár nagyon sok újdonságról hallhatunk az informatika, technika, orvostudomány stb. világából is, mert rohamosan fejlődnek, de mindezt a tudást az ember egyáltalán nem birtokolhatná, ha Isten nem adná meg. A kisebbek miatt említettem meg, hogy a mobiltelefon is, ami ma olyan természetes, az én gyermekkoromban még nem volt. Középkor voltam, mikor elérhető lett szélesebb körben, de azok még nem érintőképernyősök voltak és nem is lehetett vele interneten böngészni. Sajnos épp emiatt a hihetetlen fejlődés okán azt hiheti az ember, hogy szinte mindenre képes. Mi állíthatja meg, hogy véghez ne vigyen mindent, amit elgondolt? Hasonló kérdést tesz fel az Úr a bábéli torony építéskor is. A válasz az, hogy a Teremtő Isten, aki csak ráfuvall és semmivé teszi. Jön egy gyógyíthatatlan betegség és rögtön összetöri a büszkeségét. Ezért jó, ha mi is az ige szerint az alázatosokhoz szabjuk magunkat, így nem kell Istennek megaláznia a felfuvalkodás, büszkeség miatt.

Tehát látjuk, hogy Jób kénytelen volt Isten előtt megalázkodni, elismerni hatalmát. Miután ezt elvégezte benne, így tudja majd az Úr meggyógyítani, helyreállítani az életét, de ezt majd a következő részben láthatjuk.

Ámen